

РЕЙ БРЕДЪРИ ЕТО КАК УМРЯ РЯБУШИНСКА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Мазето бе студен цимент, мъртвецът — студен камък, въздухът бе изпълнен с невидими дъждовни капки, а хората се бяха събрали да видят тялото, сякаш бе изхвърлено рано сутринта на пустинен бряг. Земното притегляне се бе съсредоточило в една точка тук, в това подземно помещение — толкова силно притегляне, че насочваше лицата надолу, огъваше ъгълчетата на устата и прогонваше кръвта от бузите. Ръцете висяха тежко, краката бяха като заковани — когато се движеха, сякаш го правеха под вода.

Чу се някакъв глас, но никой не му обърна внимание.

Гласът се разнесе отново и мина време, преди хората да се обърнат и да погледнат нагоре. Намираха се на ноемврийски бряг и над главите им в сивото утро крещеше чайка. Звукът бе тъжен като вик на птица, готвеща се да замине на юг, да избяга от суровата зима. Шумеше океанът — толкова далеч, че бе като шепот на пясък и вятър в раковина.

Хората в мазето преместиха погледите си към масата и златната кутия на нея. Бе дълга не повече от шейсетина сантиметра и върху нея пишеше РЯБУШИНСКА. Едва сега установиха, че гласът идва изпод капака на малкия ковчег. Всички впериха погледи в кутията; само мъртвецът лежеше на пода, без да чува тихия вик.

— Пуснете ме, пуснете ме! Моля ви, някой да ме пусне оттук!

Накрая вентрилоквистът господин Фабиан се наведе над кутията и прошепна:

— Не сега, Ря, това е сериозна работа. После. Сега тихо, бъди добро момиче.

Затвори очи и се опита да се разсмее.

— Моля те, не се смей — разнесе се спокойният ѝ глас под полирания капак. — Би трябвало да си много по-мил след всичко станало.

Детективът лейтенант Крович докосна ръката на Фабиан.

— Ако нямате нищо против, нека оставим представленията за по-нататък. Първо трябва да приключим с всичко *това*. — Погледна жената, която седеше на сгъваем стол. — Госпожо Фабиан. — Кимна на младия мъж до нея. — Господин Дъглас, вие сте импресарио и мениджър на господин Фабиан, нали?

Младият мъж потвърди. Крович погледна лицето на мъжа на пода.

— И тъй, Фабиан, госпожо Фабиан, господин Дъглас, всички вие твърдите, че не познавате този човек, който е бил убит тук миналата нощ, и че никога не сте чували името Окам. Но въпреки това Окам казал преди това на помощник-режисьора, че познава Фабиан и че трябва да го види по някакъв жизненоважен въпрос.

Гласът от кутията отново се обади тихичко.

— *По дяволите*, Фабиан! — извика Крович.

Гласът под капака се разсмя. Прозвуча като приглушен звън на звънец.

— Не й обръщайте внимание, лейтенант — каза Фабиан.

— На нея? Или на *вас*, по дяволите! Какво е това? Съберете се, вие двамата!

— Никога вече няма да се съберем — каза тихият глас. — Не и след тази нощ.

Крович протегна ръка.

— Дайте ми ключа, Фабиан.

В тишината се чу щракане на ключ в малка ключалка и скърцане на миниатюрни панти. Капакът се отвори и легна на масата.

— Благодаря — рече Рябушинска.

Крович стоеше неподвижно, взираше се в Рябушинска в нейната кутия и не вярваше на очите си.

Лицето бе бяло, изсечено от мрамор или от най-бялото дърво, виждано някога. Може пък да беше от сняг. Шията бе също бяла и изящна като чашка от китайски порцелан — тъй тънкостенна, че светлината проникваше през нея. Ръцете, вероятно от слонова кост, бяха мънички и тънки и завършваха с миниатюрни нокти и шарки на възглавничките — мънички деликатни спирали и линии.

Цялата бе бял камък, от който струеше светлина; светлина струеше и от тъмните очи със сини оттенъци като черници. Гледката напомняше за чаша мляко и сметана в кристален бокал. Веждите бяха извити, черни и тънки, бузите — хлътнали, на всяко слепоочие се виждаше едва забележима розова вена, а също и синя вена над изящния нос, между блестящите тъмни очи.

Устните й бяха полуотворени и сякаш леко влажни, ноздрите — съвършено изработени, както и ушите. Косата й бе черна, разделена на път в средата, сресана зад ушите и истинска — можеше да различи всеки отделен косъм. Роклята й бе черна като косата и с такава кройка,

че да показва раменете, изрязани от бяло дърво като камък, изложен дълги години на слънчевите лъчи. Беше прекрасна. Крович усети как гърлото му се напруга, но така и не можеше да произнесе нито дума.

Фабиан извади Рябушинска от кутията ѝ.

— Моята прекрасна лейди — рече той. — Изработена от най-рядка вносна дървесина. Имала е представления в Париж, Рим, Истанбул. Целият свят я обича и всички мислят, че е истински човек, нещо като невероятно изящно джудже. Не могат да повярват, че някога е била част от много гори, растящи далеч от градове и идиоти.

Алис, съпругата на Фабиан, гледаше мъжа си, без да откъсва поглед от устата му. Очите ѝ не мигнаха нито веднъж през времето, в което той говореше и държеше куклата. Той пък като че ли не обръщаше внимание на никого освен на куклата; мазето и хората в него сякаш се бяха изгубили в мъгла.

Накрая малката фигурка се размърда.

— Моля те, не говори така за мен! Знаеш, че на Алис не ѝ харесва.

— На Алис никога не ѝ е харесвало.

— Ш-ш-ш, недей! — викна Рябушинска. — Не тук и не сега. — После бързо се обърна към Крович и мъничките ѝ устни се раздвижиха. — Как се е случило всичко това? Имам предвид, с господин Окам?

— По добре да поспиш, Ря — каза Фабиан.

— Но аз не искам — отвърна тя. — Имам право да слушам и да говоря, та нали съм толкова част от това убийство, колкото Алис или... или дори господин Дъглас!

Импресариото хвърли цигарата си.

— Не ме вълличай в това, ти... — И погледна куклата така, сякаш внезапно бе станала метър и осемдесет и му дишаше в лицето.

— Искам просто да чуя истината. — Рябушинска завъртя глава да огледа помещението. — А ако стоя заключена в ковчега, няма да има истина. Защото Джон е изпечен лъжец и трябва да го държа под око. Нали така, Джон?

— Да — отвърна той със затворени очи. — Сигурно е така.

— Джон ме обича най-много от всички жени на света, аз също го обичам и се опитвам да разбера какво не е наред с начина му на мислене.

Крович удари с юмрук по масата.

— По дяволите, Фабиан, *по дяволите!* Ако мислиш, че можеш...

— Нищо не мога да направя — рече Фабиан.

— Но тя...

— Знам, знам какво искате да кажете — тихо каза Фабиан, гледаше детектива. — Тя е в гърлото ми, нали? Не, не е вярно. Не е в гърлото ми. Някъде другаде е. Не зная къде. Тук, или тук — и той докосна гърдите и главата си. — Много добре се крие. Понякога е само себе си, без нищо от мен. Понякога ми казва какво да правя и аз трябва да го направя. Пази ме, укорява ме, честна е, когато аз не съм, добра е, когато съм лош — а това се случва често, грешник съм. Живее отделен живот. Издигнала е стена в главата ми и живее там, не ми обръща внимание, ако се опитвам да я накарам да говори неподходящи неща, съдейства ми, ако предложи подходящите думи и пантомима. — Фабиан въздъхна. — Така че ако искате да продължим, боя се, че и Ря трябва да присъства. От заключването ѝ в кутията няма да излезе нищо добро.

Лейтенант Крович помълча около минута, след което взе решение.

— Добре. Нека остане. За Бога, може пък да съм достатъчно уморен преди края на нощта, та да почна да задавам глупави въпроси дори на венстрилоквист.

Крович разви нова пура, запали я и дръпна.

— Значи не разпознавате покойния, така ли, господин Дъглас?

— Изглежда ми смътно познат. Може да е някой актьор.

Крович изруга.

— Хайде без лъжи, какво ще кажете всички? Вижте му само обувките и дрехите. Явно са му трябвали пари и е дошъл да изпроси, да вземе назаем или да открадне. Нека ви попитам още нещо, Дъглас. Влюбен ли сте в госпожа Фабиан?

— О, я чакайте малко! — викна Алис Фабиан.

Крович ѝ направи знак да млъкне.

— Седите един до друг. Не съм сляп. Когато импресариото седи там, където би трябвало да се намира съпругът и да утешава жена си — е, извинявайте! Начинът, по който гледате ковчега на марионетката,

госпожо Фабиан. Как затаявате дъх, когато се появява. Стискате юмруци, когато говори. По дяволите, очевадно е.

— Да не си мислите, че ревнувам от парче дърво!

— Нима не е така?

— Разбира се, че не е!

— Изобщо не трябваше да му казваш нищо, Алис — намеси се Фабиан.

— Оставете я!

Всички завъртяха глави и впериха поглед в малката фигурка, чиято уста бавно се затваряше. Дори Фабиан погледна към куклата, сякаш го беше ударила.

След дълго мълчание Алис Фабиан заговори:

— Омъжих се за Джон преди седем години, защото каза, че ме обича, и защото обичах и него, и Рябушинска. Е, поне отначало. После обаче започнах да виждам, че той наистина отделя най-много внимание на нея, а аз бях като сянка, обречена да го чакам всяка нощ зад кулисите.

— Харчеше по петдесет хиляди долара годишно за нейния гардероб... сто хиляди долара за куклена къща с мебели от злато, сребро и платина. Всяка вечер я слагаше в малкото ѝ сатенено легло и ѝ говореше. Отначало си мислех, че всичко това е някаква завъртяна шега, и ми беше много забавно. Но накрая стана ясно, че наистина съм просто негова асистентка в неговата игра. Започнах смътно да изпитвам нещо като омраза и недоверие — не към куклата, защото в края на краищата тя не правеше нищо, а към Джон, защото той беше виновен. В края на краищата той я управляваше и в отношенията му с куклата проличаваше цялата му интелигентност и естествен садизъм.

— Алис Фабиан въздъхна. — А накрая станах наистина ревнива — каква глупост от моя страна! Това бе най-голямото признание, което можех да направя за представлението му и за това как се е усъвършенствал. Всичко бе толкова идиотско, толкова странно. Накрая разбрах, че нещо е обсебило Джон, също както при пияниците и тяхното ненаситно животно, което ги кара да се наливат... Така се мятах между гнева и съжалението, между ревността и разбирането. Имаше дълги периоди, в които изобщо не го мразех; никога не съм мразела онова нещо у него, което е Ря — тя бе неговата добра част,

честната и красивата му половина. Бе всичко онова, което самият той така и не опита да стане.

Алис Фабиан млъкна и в мазето се възцари тишина.

— Разкажи за господин Дъглас — прошепна някой.

Госпожа Фабиан не погледна към куклата. Завърши разказа си с усилие:

— Минаха няколко години, и тъй като имаше толкова малко любов и разбиране от страна на Джон, съвсем естествено бе да се обърна към... господин Дъглас.

Крович кимна.

— Всичко започва да застава на мястото си. Господин Окам е бил много беден, не му е вървяло и е дошъл тук, защото е знаел нещо за вас и за господин Дъглас. Може би е заплашвал, че ще каже на господин Фабиан, ако не му платите. Това би могло да е чудесен мотив да се отървете от него.

— Най-голямата глупост, която съм чувала — уморено рече Алис Фабиан. — Не съм го убила.

— Може да го е направил господин Дъглас и да не ви е казал.

— Защо да го убивам? — обади се Дъглас. — Джон и без това знаеше всичко.

— Наистина знаех — каза Джон Фабиан и се разсмя.

Млъкна и ръката му, скрита в бялата като сняг кукла, мръдна. Устата ѝ се отвори и затвори, отвори и затвори. Опитваше се да я накара да се засмее след него, но не се чуваше никакъв звук с изключение на тихото шумолене на устните ѝ. Фабиан се взираше в мъничкото лице; по бузите му бе избила пот.

На следващия ден лейтенант Крович мина през тъмнината зад кулисите, намери металната стълба и се изкачи бавно и замислено до гримьорните на втория етаж. Почука на една от тънките врати.

— Влезте. — Гласът на Фабиан прозвуча сякаш много отдалеч.

Крович влезе, затвори вратата и се обърна към мъжа, който се беше навел пред огледалото си.

— Искам да ви покажа нещо. — Лицето му бе напълно безизразно. Отвори един кафяв плик, извади лъскава фотография и я постави на гримьорската масичка.

Джон Фабиан повдигна вежди, хвърли бърз поглед на Крович и бавно се облегна назад. Пръстите му докоснаха основата на носа и започнаха леко да я масажират, сякаш го болеше главата. Крович обърна снимката и зачете написания на машина текст на гърба ѝ.

— Име — госпожица Илияна Рямонова. Четирийсет и шест килограма. Сини очи. Черна коса. Овално лице. Родена през хиляда деветстотин и четиринайсета в Ню Йорк. Изчезнала през хиляда деветстотин трийсет и девета. Смята се, че страда от амнезия. Руски произход. И тъй нататък, и тъй нататък.

Устните на Фабиан трепнаха.

Крович върна фотографията на масата, клатеше замислено глава.

— Доста глупаво от моя страна да се ровя в полицейските досиета за снимка на кукла. Сигурно сте чули смеха в управлението. *Господи*. И въпреки това — ето я Рябушинска. *Не* от папиемаше, *не* от дърво, *не* парцалена кукла, а жена, която е живяла като всички останали и... е изчезнала. — Погледна Фабиан в очите. — Ще продължите ли?

Фабиан се поусмихна.

— Няма кой знае какво. Видях снимката на жената преди много време, хареса ми как изглежда и създадох куклата по нея.

— Няма кой знае какво. — Крович пое дълбоко дъх и издиша, след което избърса лице с кърпата си. — Фабиан, днес сутринта прерових ей толкова висока купчина списания „Билборд“. В един брой от трийсет и четвърта попаднах на интересна статия за едно представление на някаква второкласна трупa на име Фабиан и Сладкия Уилям. Сладкия Уилям бил момченце-кукла. Трупата си имала и асистентка — Илияна Рямонова. Нямахме нейна снимка, но поне разполагах с име на истински човек, от което да започна. Лесно бе да се направи справка в полицейския архив и да се изкопае снимката. Излишно е да споменавам, че приликата между жената и куклата е направо невероятна. И тъй, Фабиан, хайде да разкажете историята си отново.

— Беше моя асистентка, това е. Просто я използвах като модел.

— Карате ме да се потя — каза детективът. — За глупак ли ме смятате? Да не мислите, че няма да позная любовта, когато е налице? Та нали видях как се държите с куклата, как ѝ говорите, как я карате да ви отговаря. Влюбен сте в куклата, защото сте обичал жената — много,

наистина много. Достатъчно дълго съм живял и мога да усетя подобно нещо. По дяволите, Фабиан, стига с това шикалкавене.

Фабиан вдигна тънките си бледи ръце, обърна ги, разгледа ги и ги остави да паднат.

— Добре. През трийсет и четвърта се подвизавах като Фабиан и Сладкия Уилям. Сладкия Уилям бе малко момче с нос-крушка. Бях го изработил навремето. Момичето се появи една вечер зад сцената в Лос Анджелис. Следяла представленията ми от години. Отчаяно се нуждаела от работа и се надявала да стане моя асистентка...

Спомни си я на слабата светлина на алеята зад театъра и колко се бе стреснал от свежестта ѝ и желанието ѝ да работи за него, от това как прохладният дъжд ръмеше леко и капчиците му проблясваха в косата ѝ, как се топяха в тъмната топлота, как стояха на мъниста върху бялата ѝ порцеланова ръка, придържаща яката на палтото.

Видя движението на устните ѝ в тъмното. Сякаш отделен от общото озвучаване, гласът ѝ му говореше на фона на есенния вятър. Помнеше как изведнъж се озова под светлините на прожекторите с него, без да е казал да, не или може би, как след два месеца той, който винаги се бе гордял с цинизма и неверието си, бе престъпил ръба след нея и се бе хвърлил в бездънната пропаст, където нямаше нито граници, нито светлина.

Последваха споровете и нещо повече от спорове — бяха казани и извършени неща, в които нямаше ни разум, ни мярка, ни чистота. Накрая тя се измъкна от него и той изпадна в ярост и истерия. Веднъж в пристъп на ревност изгори целия ѝ гардероб. Тя го прие съвсем спокойно. А после една нощ не издържа, обвини я в какви ли не престъпления, крещя ѝ, сграбчи я, зашлеви я многократно през лицето, би я, изхвърли я навън, затръшна вратата след нея.

Тогава тя изчезна.

Когато на следващия ден разбра, че наистина си е отишла и че няма как да я намери, се почувства сякаш в центъра на чудовищен взрив. Светът бе пометен и тътенът от експлозията отекваше многократно в полунощ, в четири сутринта, на разсъмване — и той ставаше рано, вцепеняваше се от звука на свареното кафе, от драскането на кибритена клечка и паленето на цигара, а когато се опитваше да се обръсне, виждаше в огледалото нещо противно и изкривено.

Събра в албум всички обяви, които бе пуснал — всички, в които я описваше, разказваше за нея и я молеше да се върне. Дори нае частен детектив. Хората започнаха да говорят. От полицията се отбиха да го разпитват. Вдигна се още шум.

Но тя бе изчезнала като лист невероятно нежна хартия, издухана от вятъра високо в небето. Разпратиха описанието ѝ до по-големите градове и за полицията случаят приключи. Но не и за Фабиан. Можеше да е умряла или просто да е избягала, но където и да се намираще, все имаше начин да я намери и да я върне.

Една вечер се прибра, повел собствения си мрак със себе си, стовари се в креслото си и преди да се усети, разговаряше със Сладкия Уилям в абсолютно тъмната стая.

— Уилям, всичко е свършено. Повече не мога!

— Страхливец! Страхливец! — викна Уилям от празното пространство над главата му. — Можеш да я върнеш, стига да искаш! — Заскърца и запляска с ръце в нощта. — Да, можеш. *Мисли!* Намери начин. Можеш да го направиш. Остави мен, заключи ме някъде. Започни отново.

— Да започна отново ли?

— Да — прошепна Сладкия Уилям и мракът се размърда в мрака. — Да. Купи дърво. Купи чудесно ново дърво. Купи твърдо дърво. Купи прекрасно дърво. И започни да изрязваш. Изрязвай бавно, изрязвай внимателно. Дялкай. Режи внимателно. Направи малките ноздри така. А тънките ѝ черни вежди заоблени и високи, ето така, бузите — с трапчинки. Извайвай, оформяй...

— Не! Това е глупаво. Никога няма да успея!

— Напротив, ще успееш. Ще успееш, ще успееш, ще успееш, ще успееш.

Гласът замлъкна като плисък на вода в някакъв подземен поток. Потокът се надигна и погълна Джон. Главата му клюмна. Сладкия Уилям въздъхна. А после и двамата останаха да лежат като камъни под водопад.

На сутринта Джон Фабиан купи най-твърдото, най-хубавото дърво, което успя да намери, занесе го в дома си и го сложи на масата, без да е в състояние да го докосне отново. Часове наред седеше и се взираше в него. Невъзможно бе ръцете и паметта му да пресъздадат нещо топло, гъвкаво и познато от това студено парче. Нямаше и най-

малка надежда да предаде летния дъжд или първия сняг върху чисто стъкло в декемврийска нощ. Нямаше начин, абсолютно никакъв начин да докосне снежинка, без да я разтопи с неловките си пръсти.

И въпреки това след полунощ Сладкия Уилям зашепна и завъздиша.

— Можеш да го направиш. Да, да, можеш да го направиш.

И той започна. Трябваше му цял месец за ръцете — получиха се естествени и прекрасни като мидени черупки на слънце. След още месец се разкри тялото ѝ, подобно на отпечатък от вкаменелост, скрит дълбоко в дървото — трепетен и безкрайно деликатен, подобно на жилките в бялата плът на ябълка.

През цялото това време Сладкия Уилям лежеше в прах в кутията си, която бързо се превръщаше в съвсем истински ковчег. Сладкия Уилям крякаше и хриптеше, пускаше ту по някоя немоцна саркастична забележка, ту някоя кисела критика, даваше ту съвет, ту помощ, но през цялото време умираше и чезнеше. Скоро щеше да остане забравен, празен като пашкул през лятото, оставен на произвола на вятъра.

Седмиците минаваха, Фабиан ваеше, стържеше и полираше новото дърво, а Сладкия Уилям оставаше да лежи все повече и повече в тишина. И когато един ден Фабиан взе куклата в ръката си, тя сякаш го погледна объркано и от гърлото ѝ се разнесе предсмъртно хъркане.

И Сладкия Уилям си отиде.

Докато Фабиан работеше, дълбоко в гърлото му едва-едва започна да се оформя реч, да отеква отново и отново, да говори тихо като ветреца сред изсъхнали листа. И тогава за първи път вдигна куклата по определен начин и споменът раздвижи ръцете и пръстите му, а оттам движението премина в дървото и мъничките ръчички помръднаха, тялото внезапно стана меко и гъвкаво, очите ѝ се отвориха и го погледнаха.

Малката уста се отвори едва-едва, тя бе готова да заговори и той знаеше много добре и първото, и второто, и третото нещо, което щеше да я накара да му каже. Последва шепот, шепот, шепот.

Мъничката глава се обърна нежно на една страна, на друга. Устата отново се отвори и заговори. И докато говореше, той се наведе и усети топлия дъх — *разбира се*, имаше го! — от устата ѝ, а когато се

заслуша внимателно, придържайки я до главата си... нима това не бяха тихите, *нежните* удари на сърцето й?

Крович остана да седи цяла минута, след като Фабиан спря да разказва.

— Аха, ясно. А жена ви?

— Алис ли? Тя бе втората ми асистентка, естествено. Работеше здравата и, Бог да ѝ е на помощ, ме обичаше. Сам не зная защо изобщо се ожених за нея. Беше нечестно от моя страна.

— А как стоят нещата с мъртвеца? С Окам?

— За пръв път го видях вчера, когато ми показахте трупа му в мазето.

— Фабиан.

— Това е самата истина!

— Фабиан.

— Самата истина, дявол да го вземе! Кълна се, това е самата истина!

— Самата истина. — Чу се шепот, сякаш морски вълни плискаха рано сутринта на сивия плаж. Водата оставяше шумяща фина пяна по пясъка. Небето бе студено и пусто. На брега не се виждаше жива душа. Слънцето го нямаше. — Истината.

Фабиан се изправи в стола си и тънките му ръце се вкопчиха в коленете. Лицето му бе сковано. Крович се усети, че прави същото, което бе направил вчера — гледаше сивия таван, сякаш бе ноемврийско небе, в което кръжи самотна птица, сива в студената сивота.

— Истината — чу се слабият шепот. — Истината.

Крович стана и отиде колкото се може по-предпазливо до ъгъла с отворената златна кутия, в която лежеше онова, което шепнеше и говореше, а понякога можеше да се смее и да пее. Взе кутията, постави я пред Фабиан и го зачака да пъхне ръката си в деликатните кухни, зачака малката фина уста да се раздвижи и очите да се фокусират. Не се наложи да чака дълго.

— Първото писмо дойде преди месец.

— Не.

— Първото писмо дойде преди месец.

— Не, *не!*

— В него пишеше „Рябушинска, родена през хиляда деветстотин и четиринайсета, умряла през хиляда деветстотин трийсет и четвърта. Отново родена през хиляда деветстотин трийсет и пета“. Господин Окам бе жонгльор. Участваше в една програма с Джон и Сладкия Уилям навремето. Спомни си, че отначало имаше жена, а после се появи куклата.

— Не, не е вярно!

— Вярно е — рече гласът.

Снегът пада тихо, но в гримьорната бе още по-тихо. Устните на Фабиан трепереха. Взираше се в голите стени, сякаш търсеше някаква врата, през която да избяга. Надигна се в стола си.

— Моля те...

— Окам заплашваше, че ще разкаже за това на целия свят.

Крович видя как куклата трепери, видя движението на устните ѝ, видя как очите на Фабиан се разширяват и изцъклят, как гърлото му се стяга, сякаш се мъчи да спре шепота си.

— Аз... аз бях в стаята, когато дойде господин Окам. Лежах си в кутията, чух всичко и *зная*. — Гласът стана неясен, но скоро се оправи и продължи: — Господин Окам заплаши да ме разкъса и да ме изгори, ако Джон не му даде хиляда долара. После се чу звук от падане. Вик. Сигурно главата му се бе ударила в пода. Чух Джон да вика и ругае, чух го да хлипа. Чух как някой се дави и хърка.

— Нищо не си чула! Ти си глуха и сляпа! Ти си дърво! — изкрещя Фабиан.

— Само че *чувам*! — каза тя и млъкна, сякаш някой бе запушил устата ѝ с длан.

Фабиан бе скочил на крака и сега стоеше с куклата в ръка. Устата се отвори два, три пъти, и накрая успя да произнесе думите.

— Хъркането престана. Чух как Джон смъква господин Окам по стълбите под театъра до старите гримьорни, които не се използват от години. Надолу, надолу, чувах го как се отдалечава все повече и повече — надолу...

Крович отстъпи назад, сякаш гледаше кино, чиито образи изведнъж са станали невероятно високи. Ужасяваха го и го плашеха, бяха огромни, издигаха се като кули! Заплашваха да го смажат. Някой бе надул звука толкова, че се чуваше писък.

Видя оголените зъби на Фабиан, шепот, здраво вкопчване. Видя как очите му се затварят.

Сега тихият глас бе станал толкова тънък и тих, че едва се чуваше.

— Не съм направена да живея по този начин. За нас вече няма нищо. Всеки ще разбере, всеки. След като го уби, заспах и през нощта сънувах. Вече знаех, разбирах. И двамата знаехме, и двамата разбирахме, че това са последните ни дни, последните ни часове. Защото макар и да мога да търпя твоите слабости и лъжите ти, не мога да живея с нещо, което убива и наранява. Няма начин да се продължи оттук нататък. Как бих *могла* да живея с това...?

Фабиан я вдигна към слънчевия лъч, който едва проникваше през мъничкия прозорец на гримьорната. Тя го погледна и в очите ѝ нямаше нищо. Ръката му трепереше и от това куклата също трепереше. Устата ѝ се затваряше и отваряше, затваряше и отваряше, отново и отново. Мълчание.

Фабиан невярващо докосна собствената си уста. Очите му се изцъклиха. Приличаше на човек, който се е изгубил на улицата, опитва се да си спомни адреса, да намери познат прозорец и позната светлина. Олюля се, впери поглед в стените, в Крович, в куклата, в свободната си ръка, свиваше пръсти, докосваше гърлото си, отваряше уста. Заслуша се.

— Няма я. Няма я. Не мога да я открия. Избяга. Не мога да я намеря. Не мога да я намеря. Опитвам се, опитвам се, но е избягала някъде далеч. Ще ми помогнете ли? Ще ми помогнете ли да я открия? Ще ми помогнете ли да я открия? Моля ви, ще ми помогнете ли да я открия?

Рябушинска се изхлузи от увисналата му ръка, праметна се, беззвучно се плъзна на пода и остана да лежи със затворени очи и уста.

Докато Крович го извеждаше през вратата, Фабиан не я погледна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.